

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ПЛОВДИВ



Р Е Ш Е Н И Е

№ 648 / 01.04.2011.

гр. Пловдив

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд-Пловдив, XIII състав, в открито заседание на двадесет и първи май през две хиляди и двадесетата година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНЕЛИЯ ХАРИТЕВА

ЧЛЕНОВЕ: СТОИЛ БОТЕВ

ГЕОРГИ ПАСКОВ

при секретаря Севдалина Дунковаа и при участието на прокурора ВЛАДИМИР ВЪЛБЕВ, като разгледа АХД № 87 по описа на съда за 2020 г., докладвано от СЪДИЯТА ПАСКОВ, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по постъпил протест от прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив против чл.15, ал.1 от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Хисаря.

Представителят на контролиращата Окръжна прокуратура – Пловдив изразява становище за основателност на протеста.

Ответникът оспорва жалбата.

Административният съд, като взе предвид наведените доводи от страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Протестът е подаден от надлежна страна, по смисъла на чл. 186, ал. 2 от АПК, поради което същият се явява процесуално допустим.

Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Хисаря е била приета с Решение № 573, взето с протокол № 74 от 20.01.2011 г., като същата е била многократно изменяна и допълвана.

Оспорената в настоящето производство разпоредба гласи следното:

«Чл.15. Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определи в размер на :
(1) За недвижими имоти, с изключение на недвижимите имоти по ал.2, както следва:
1.3а гр.Хисаря — 0,6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот; 2.3а

селата: Михилци, Черничево, Старо Железаре, Ново Железаре, Паничери, Мътеница, Старосел, Красново, Кръстевич, Беловица и Мало Крушево - 1,00 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот;»

Твърдението на протестиращата страна е, че тази разпоредба противоречи на чл 22 от ЗМДТ.

Според ответника аргументите, изложени в протеста за неоснователни, тъй като не е взето предвид, че съобразно РКС № 4 от 2019 г. - ДВ, бр. 32 от 2019 г., е разпоредбата на чл.22 от ЗМДТ е прогласена за противоконституционна и следва да не се прилага. Твърдението е, че когато Конституционният съд обяви за противоконституционен закон, с който се отменя или изменя действащ закон, последният възстановява действието си в редакцията преди отмяната или изменението от влизане в сила на решението на съда, като преценката за съответствие с чл.22 от ЗМДТ следва да е към предходната редакция, която гласи: „ *Общинският съвет определи с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот*”.

По така наведените доводи и при извършената служебна проверка за законосъобразност съдът намира за установено следното:

Съобразно чл. 21, ал.2 от ЗМСМА общинския съвет разполага с правомощията да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. В случая е спазена изискуемата от закона специална форма. Оспорената разпоредба е била приета с решение на общинския съвет при наличието на законово изискуемите кворум и мнозинство, като при проверка на страницата на Община Раковски е видно и че са били спазени и изискванията на чл. 26 и чл. 28 от ЗНА.

Настоящият съдебен състав не кредитира твърдението на ответната страна, че преценката за законосъобразност да се извърши чрез сравняване на оспорената разпоредба със съдържанието на чл. 22 от ЗМДТ, но в предхождащата обявяването на разпоредбата за противоконституционна редакция поради следното:

С Решение № 3 от 28.04.2020 г. по к. д. № 5/2019 г., Конституционният съд изоставя досегашните разрешения, свързани с идеята за възстановителното действие на решението за обявяване на противоконституционен на закон, изменящ или отменящ действащ такъв и което приема, че решението на КС, с което закон, изменящ или отменящ действащ закон, се обявява за противоконституционен, няма възстановително действие. След обявяването на нормата на чл. 22 от ЗМДТ за противоконституционна не е налице възстановително действие и поради това не е допустимо да се изследва съответствието на оспорената разпоредба от Наредбата с предходна редакция н чл. 22 от ЗМДТ, който законов текст вече не е част от правния мир изобщо, съобразно с приетото в Решение 3/28.04.2020 г. на КС по к. д. № 5/2019 г.

Ето защо в случая е налице правен вакуум, защото липсва разпоредба от ЗМДТ, която да определя в какви граници общинските съвети са овластени да определят размерите на местните данъци и конкретно данъка върху недвижимите имоти, съобразно чл.1 , ал.2 от ЗМДТ, според която норма общинският съвет определя с наредба размера на данъците.

Изложеното дотук води до извода за незаконосъобразност на оспорените текст на чл.15, ал.1 от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Хисаря.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на протестиращата страна се дължат сторените разноски по производството, които се констатираха в размер на 20 лв.

Водим от горното, на основание чл. 193, ал. 1, предложение четвърто от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ чл.15, ал.1 от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Хисаря.

ОСЪЖДА Община Хисаря да заплати на Окръжна прокуратура – Пловдив сумата в размер 20 лв., представляваща заплатени разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му пред Върховния административен съд на Република България.

Решението да се разгласи по реда на чл.194 от АПК при неподаване на касационни жалби или протести или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

ИДНО С ОРИГИНАЛА
РЕТАР.....